

kan komme til at lægge ind derunder. Det er nemmere for Administrationen, det er nemmere for Embedsmændene, men det er overordentlig uheldigt for Rigsdagen, og heller ingenlunde heldigt for Regeringen. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Finansminister, om han muligvis vil tage dette under Overvejelse.

Jeg kommer saa til det, som har været meget diskuteret, men som jeg dog skal sige det mindst mulige om: det Overslag, jeg gjorde den 22. Marts angaaende Finansaarets Indtægter og Udgifter. De Tal, jeg da nævnte — og som jeg ser, at den højtærede Finansminister naturligvis ogsaa gaar ud fra, at jeg har nævnt i god Tro —, har jeg ikke fundet ud af selv; disse Tal er mig naturligvis overleveret af Statsbogholderiet (*Finansministeren* (N. Neergaard): Det sagde jeg ogsaa). Det sagde jeg ogsaa, at den højtærede Finansminister vilde sige, men jeg kunde tænke mig, at man andesteds vilde mene, at det var noget, som jeg af Hensyn til Valgene eller lignende havde fabrikeret just den Dag. Nej, saaledes gaar det ikke til. Jeg havde indført den Ordning, at jeg hver Maaned fra Bogholderiet fik en Opgørelse over Statens Indtægter og Udgifter for den forløbne Maaned og samtidig for den forløbne Del af Finansaaret, og jeg antager, at den nuværende Finansminister vil fortsætte med at kræve dette. Thi selv om Tallene ikke er nøjagtige — hvad de for Resten vil blive mere og mere —, er de dog altid en Vejledning for Finansministeren. Det krævede ikke lidt Arbejde af Bogholderiets Embedsmænd, men de gik meget ivrigt og villigt til det. I Løbet af Vinteren, omtrent fra December Maaned, fik jeg gunstigere og gunstigere Opgørelser fra Administrationen. Jeg var bange for at tro paa dem, og jeg vogtede mig vel for at betro mine Kolleger noget som helst om de gunstige Resultater, som efter min Mening fremgik af Bogholderiets Opgørelser. Jeg vilde paa ingen Maade opfordre dem til at forøge Udgifterne, og jeg maa sige, at det behøvedes egentlig ikke, jeg kunde spare mig al Ulejlighed i saa Henseende. De Opgørelser, jeg fik, blev altsaa gunstigere og gunstigere, og jeg vægrede mig egentlig ved at tro paa dem. Men efter at have gjort alle mulige Indsigelser og anvendt al Kritik og efter at have opfordret Embedsmændene til paa det allernøjagtigste at undersøge Forholdene med Hensyn til Udgifterne ved vedtagne Love og med Hensyn til, hvad der særlig for Indenrigsministeriets Vedkommende kunde foreligge af Udgifter, som kunde skjule sig under de mange Under-

administrationer, som findes i dette Ministerium, modtog jeg den 6. Marts fra Bogholderiet en ganske vist kalkulatorisk foreløbig Oversigt over Regnskabet for Finansaaret 1919—20, men dog en saadan, som man snarere troede var for ugunstig end for gunstig, og det var dens Tal, jeg nævnte. Den Opgørelse, jeg her holder i min Haand, var dels for de 11 Maaned, der da var udløbet af Finansaaret, dels en kalkulatorisk Opgørelse for de 12 Maaneders Vedkommende. Gennem den kom jeg til de Tal, jeg nævnte; jeg havde kun at læse dem direkte op efter den Opgørelse, jeg havde faaet, og det var ogsaa det, jeg gjorde. Derefter blev der et Overskud paa det løbende Driftsregnskab, som var meget betydeligt.

Nu har den højtærede Finansminister ingenlunde bebrejdet mig — saaledes har jeg forstaaet ham —, at jeg var kommet til det Resultat, hvortil jeg var kommet; han er endda nødig gaaet til noget, som kunde kaldes en Kritik af, at jeg i og for sig havde stolet paa disse Tal, at jeg havde nævnt disse Tal, men han mente dog, at jeg havde nævnt dem alt for tidligt. (*Finansministeren* (N. Neergaard): Og alt for sikkert). Jeg skal straks komme ind paa det med „alt for sikkert“. Den højtærede Finansminister har udtalt, at jeg havde sagt, at Tallene dog paa en Million eller saa vilde være rigtige. Dertil maa jeg sige, at hvis jeg har benyttet et saadant Udtryk, har det ikke været ganske adækvat med min Tanke; i Stedet for 1 Million skulde jeg hellere have sagt 4—5 Millioner. Men jeg maa indrømme, at hvis jeg havde benyttet Tallet 4—5 Millioner mere eller mindre, gik jeg ud fra, at det var rigtigt. Saa sagde den højtærede Finansminister altsaa, at det var alt for sikkert og alt for tidligt. Men der er hertil at bemærke, at jeg troede, at Tillægsbevillingsloven var blevet færdig i April, og havde den været det, havde Tallene jo været langt rigtigere, end de nu kan være. Dernæst maa man huske, hvorledes Forudsætningen var. Det var den, at den højtærede Finansminister, som den Gang ikke var Finansminister, havde nævnt overfor mig, at han mente, at der vilde blive et Underskud paa 60 Mill. Kr. for Finansaaret 1919—20 — han kan nu se, at han har taget ganske fejl — og at jeg deroverfor havde nævnt, at der vilde blive et Underskud paa 40 Mill. Kr., som jeg troede, der vilde blive. Jeg tog ogsaa fejl. Men at jeg blev glad overrasket — glad og overrasket —, og at jeg, da der nævntes overfor mig og godtgjordes med Tal en helt anden Opgørelse end den, jeg troede, man